

ЗАКОН

О ПОТВРЂИВАЊУ УГОВОРА ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ СЛОВЕНИЈЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Члан 1.

Потврђује се Уговор између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу, потписан 15. априла 2011. године, на Брду код Крања, у оригиналу на српском и словеначком језику.

Члан 2.

Текст Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу у оригиналу на српском језику гласи:

УГОВОР

ИЗМЕЂУ РЕПУБЛИКЕ СРБИЈЕ И РЕПУБЛИКЕ СЛОВЕНИЈЕ О ИЗРУЧЕЊУ

Република Србија и Република Словенија (у даљем тексту: државе уговорнице), у жељи да учврсте и унапреде међусобну сарадњу у стварима изручења, договорили су се да закључе овај уговор.

Обавеза изручења

Члан 1.

Државе уговорнице се обавезују да ће под условима предвиђеним овим уговором, на молбу, изручивати једна другој лица која се у држави која тражи изручење (у даљем тексту: држава молиља) гоне због кривичног дела или се траже ради извршења правноснажно изречене казне затвора или мере безбедности, односно васпитне мере.

Начин комуницирања

Члан 2.

(1) Надлежни органи држава уговорница код примене овог уговора комуницирају писменим путем, и то са стране Републике Србије преко Министарства правде Републике Србије и са стране Републике Словеније преко Министарства за правосуђе Републике Словеније.

(2) Дипломатски пут општења овим није искључен, ако за то постоје оправдани разлози.

(3) У хитним случајевима, надлежни органи држава уговорница могу да достављају молбе и обавештења, према овом уговору, преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

Језик и легализација

Члан 3.

(1) Молба и документација које треба доставити према одредбама овог уговора, састављају се на службеном језику и писму државе молиље, уз препис на латиничном писму. Превод на језик државе уговорнице од које се тражи изручење (у даљем тексту: замољена држава) не прилаже се.

(2) Ако су прилози, односно документација уз молбу настали пре ступања на снагу овог уговора, достављаће се и препис на латиничном писму, ако је то могуће.

(3) Легализација исправа из става (1) овог члана није потребна.

Документација

Члан 4.

Уз молбу за изручење држава молиља треба да приложи:

1. средстава за утврђивање истоветности лица чије се изручење тражи, (тачан опис, фотографије, отисци прстију и сл);

2. уверење или друге податке о држављанству лица чије се изручење тражи;

3. пресуду или одлуку о притвору или који други акт једнак овој одлуци, у изворнику или овереном препису, у коме мора бити назначено име и презиме лице чије се изручење тражи и остали подаци потребни за утврђивање његове истоветности, опис дела, законски назив кривичног дела и докази за основану сумњу;

4. извод одредаба из кривичног закона које ће се применити или су примењене према лицу чије се изручење тражи због дела поводом кога се тражи изручење;

5. податке о дужини кривичне санкције коју осуђено лице треба да издржи.

Члан 5.

Ако су подаци и документација које је доставила држава молиља недовољни, замољена држава може да затражи допунска обавештења и документацију и да одреди рок за њихово достављање.

Члан 6.

Ако држава молиља у року одређеном у складу са чланом 5. овог уговора не достави допунске податке и документацију, замољена држава ће одмах обуставити поступак изручења и лице чије се изручење тражи пустиће на слободу.

Кривична дела за која се дозвољава изручење

Члан 7.

(1) Изручење ради кривичног гоњења дозволиће се само за кривична дела за која је, како према праву државе молиље, тако и према праву замољене државе, прописана казна затвора у трајању од најмање једне године или се може изрећи мера безбедности, односно васпитна мера у трајању дужем од једне године.

(2) Изручење ради извршења правноснажно изречене казне затвора или мере безбедности, односно васпитне мере, дозволиће се за кривична дела која су кажњива према праву обе државе уговорнице и ако трајање казне затвора или мере безбедности, односно васпитне мере, или њихов остатак који треба да се изврши, износи најмање четири месеца.

(3) Ако се молба за изручење односи на више кривичних дела, која су по закону државе молиље као и по закону замољене државе кажњива казном затвора или мером безбедности, односно васпитном мером, али нека од њих не испуњавају услове у погледу висине кривичне санкције прописане у ст. (1) и (2) овог члана, изручење се може дозволити и за та кривична дела.

Одбијање изручења

Члан 8.

(1) Неће се одобрити изручење:

1. лица које је на дан одлучивања о молби за изручење држављанин замољене државе;

2. лица без држављанства са сталним пребивалиштем на територији замољене државе;

3. лица које ужива право азила на територији замољене државе;

4. ако се изручење тражи због дела које је по мишљењу замољене државе политичко кривично дело или дело повезано са таквим кривичним делом или се ради о кривичном делу које се састоји искључиво у повреди војних дужности;

5. ако је кривично гоњење или извршење кривичне санкције застарело према праву једне од држава уговорница;

6. ако дело због којег се тражи изручење, није кривично дело према закону замољене државе;

7. ако је лице чије се изручење тражи због истог дела већ било правноснажно осуђено или ослобођено или је против њега кривични поступак правноснажно обустављен или је оптужба против њега правноснажно одбијена;

8. ако је против лица чије се изручење тражи, због истог кривичног дела покренут кривични поступак у замољеној држави;

9. ако је против лица чије се изручење тражи у држави молиљи у току кривични поступак пред ванредним судом, односно ако је такав суд изрекао кривичну санкцију;

10. ако постоје основани разлози за закључак да се изручење тражи ради кривичног гоњења или кажњавања траженог лица због његовог пола, расе, вере, етничког порекла, држављанства, језика, политичког уверења или полног опредељења или би због ових разлога његов положај могао бити значајно погоршан.

(2) Ако замољена држава не изручи свог држављанина или лице без држављанства са сталним пребивалиштем на територији замољене државе, дужна је да, на захтев државе молиље, предмет преда својим надлежним органима у циљу покретања кривичног поступка. У ту сврху, спис, подаци и докази шаљу се на начин предвиђен у члану 2. овог уговора. Држава молиља ће бити обавештена о одлуци надлежних органа замољене државе.

(3) Политичким кривичним делом не сматра се дело против живота укључујући покушај и саучесништво, као и свако друго кривично дело код којег, узимајући у обзир све околности појединачног случаја, а нарочито начин извршења, употребљена или запређена средства или тежину настале или очекиване последице, криминални карактер дела претеже над политичким.

Члан 9.

Изручење се може одбити:

1. ако је дело због којег се тражи изручење извршено на територији замољене државе, против ње или њеног држављанина;

2. ако је у замољеној држави против лица чије се изручење тражи у току кривични поступак због другог кривичног дела, а замољена држава сматра да би, у интересу утврђивања правога стања ствари или због одмеравања или извршења казне, било целисходно да се том лицу суди у држави молиљи за сва кривична дела;

3. ако је према лицу чије се изручење тражи, у замољеној држави само због ненадлежности суда донета одлука или ако само због тога није против

њега покренут кривични поступак или је већ покренути кривични поступак обустављен.

Амнестија

Члан 10.

Изручење се неће одобрити за кривично дело које је обухваћено амнестијом у замољеној држави, ако је та држава надлежна да гони за то кривично дело према сопственом праву.

Осуда у одсуству

Члан 11.

Ако је лице чије се изручење тражи осуђено у одсуству, изручење ће се дозволити само ако држава молиља да гаранције да ће се кривични поступак после изручења поново спровести, у присуству изрученог лица.

Одлагање изручења и привремено изручење

Члан 12.

(1) Ако се против лица чије се изручење тражи, у замољеној држави води кривични поступак, или је у тој држави осуђено због неког другог кривичног дела, а не оног које је предмет изручења, дозвољено изручење се може одложити док се тај поступак не оконча, а у случају осуде - док се кривична санкција не изврши.

(2) Ако би због одлагања изручења из става (1) овог члана у држави молиљи кривично гоњење могло да застари, или би његов ток био озбиљно ометен, може се, на образложено тражење државе молиље, дозволити привремено изручење ради вођења кривичног поступка, под условим да изручено лице буде враћено пошто се обаве хитне процесне радње због којих је одобрено привремено изручење.

(3) Држава молиља мора привремено изручено лице, за време боравка на њеној територији држати у притвору. Време проведено у притвору, од дана када привремено изручено лице напусти територију замољене државе до дана када се на њену територију врати, урачунава се у кривичну санкцију која ће бити изречена или извршена у замољеној држави.

Више молби за изручење

Члан 13.

(1) Ако више држава тражи изручење истог лица због истог или различитих кривичних дела, замољена држава ће донети одлуку којој ће држави дозволити изручење, узимајући у обзир све околности случаја, а посебно релативну тежину извршених кривичних дела, време подношења захтева за изручење, место извршења кривичних дела, држављанство лица и могућност његовог даљег изручења у другу државу.

(2) Замољена држава о одлуци из става (1) овог члана, обавештава остале државе молиље и истовремено може да дâ сагласност држави молиљи којој је одобрено изручење, да лице може евентуално даље изручити некој од држава, које су такође тражиле изручење.

Притвор у поступку изручења

Члан 14.

Ако су испуњени формални услови за изручење замољена држава након пријема молбе за изручење може, у складу са својим законодавством, лицу одредити притвор, осим ако, у складу са овим уговором, изручење очигледно није дозвољено.

Члан 15.

(1) У хитним случајевима, на изричит захтев надлежног органа државе молиље, надлежни орган замољене државе може привремено притворити лице и пре пријема молбе за изручење. У захтеву се наводи постојање одлуке о притвору или правноснажне пресуде и да постоји намера да се поднесе молба за изручења. Захтев треба да садржи и податке о кривичном делу због којег ће се тражити изручење, време и место његовог извршења, податке о прописаној или изреченој санкцији, односно њеном остатку, као и, уколико је то могуће, опис лица чије ће се изручење тражити.

(2) Захтев из става (1) овог члана може се поднети било непосредно поштом или телефаксом или било којим другим подобним средством писаног комуницирања или преко Међународне организације криминалистичке полиције (ИНТЕРПОЛ).

(3) О томе да је притворила лице у складу са одредбом става (1) овог члана, замољена држава мора без одлагања обавестити државу молиљу.

(4) Привремени притвор ће се укинути ако молба за изручење и документација наведена у члану 4. овог уговора не буду достављени замољеној држави у року од 18 дана од дана притварања. Притвор се, на образложени захтев државе молиље, може продужити, али ни у ком случају не може прећи 40 дана од дана притварања.

(5) Пуштање на слободу, не спречава поновно притварање лица, ако молба за изручење буде касније достављена.

Одлука о молби за изручење

Члан 16.

(1) Замољена држава мора о молби за изручење што пре донети одлуку и о тој одлуци обавестити државу молиљу.

(2) Свако потпуно или делимично одбијање молбе за изручење мора бити образложено.

Поједностављено изручење

Члан 17.

Поједностављени поступак изручења спроводи се у складу са унутрашњим правом замољене државе .

Поновна молба за изручење

Члан 18.

Ако изручено лице на било који начин избегне кривично гоњење или извршење казне, а нађе се на територији замољене државе, моћи ће да буде

изручено на поновљени захтев. У том случају није потребно да уз захтев буду приложена документа из члана 4. овог уговора.

Предаја лица чије је изручење одобрено

Члан 19.

(1) Ако се изручење одобри, замољена држава ће држави молиљки саопштити место и време предаје и колико је тражено лице провело у притвору у оквиру поступка изручења.

(2) Осим у случају предвиђеном у ставу (3) овог члана, лице чије је изручење одобрено може се после 15 дана пустити на слободу, ако у утврђеном термину за предају не буде преузето, а у сваком случају после 30 дана. Замољена држава може да одбије његово изручење за исто кривично дело.

(3) Ако држава уговорница због разлога на које не може да утиче не преда или не преузме лице чије изручење је одобрено, мора о томе да обавести другу државу уговорницу. Државе уговорнице ће се договорити о другом датуму предаје и у том случају примењује се став (2) овог члана.

(4) Пратиоци који морају лице које се изручује довести на територију друге државе уговорнице, или га одвести с ње, имају на територији друге државе уговорнице право, да до предаје или након преузимања лица које се изручује, предузму све мере да би спречили његово бекство.

Начело специјалности

Члан 20.

(1) Изручено лице не може бити кривично гоњено, подвргнуто извршењу казне или било којој другој мери ограничења слободе или изручено трећој држави, за било које кривично дело извршено пре изручења, а које није предмет изручења.

(2) Према изрученом лицу не сме се извршити тежа казна од казне на коју је осуђено.

(3) Ограничења из става (1) овог члана неће се применити:

1. ако се изручено лице изричито одрекло гаранција из става (1) овог члана;

2. ако изручено лице, и ако је имало могућности, није у року од 45 дана од дана његовог коначног пуштања на слободу, напустило територију државе уговорнице којој је било предато, или, ако се после напуштања те територије, на њу поново вратило;

3. ако замољена држава да сагласност. Молби за сагласност треба приложити документе из члана 4. овог уговора, као и судски записник са изјавом изрученог лица. Замољена држава даће сагласност ако су у конкретном случају испуњени услови за изручење по овом уговору.

(4) Одрицање од начела специјалности утврђује се на начин из којег се види да га је лице дало добровољно и уз пуну свесност последица. У ту сврху лице лишено слободе има право на заступника.

Урачунавање притвора у санкцију

Члан 21.

Ако је изручено лице у држави уговорници било притворено због кривичног дела због којег је изручено, време проведено у притвору урачунаће му се у кривичну санкцију.

Предаја предмета

Члан 22.

(1) Предмети, писмена или списи, могу се запленили и предати другој држави уговорници у складу са законом замољене државе, ако о томе постоји молба и одлука надлежног органа државе молиље.

(2) Замољена држава уговорница може да одложи предају предмета, писмена или списа, ако су јој потребни у другом кривичном поступку који је у току.

(3) Држава молиља ће вратити предмете, писмена или списе, замољеној држави, након окончања поступка за који су били тражени, уколико се замољена држава тога не одрекне.

Члан 23.

(1) Ако се одобри изручење лица, замољена држава ће, и без посебне молбе, држави молиљи доставити и предмете:

1. који се могу употребити као доказно средство;
2. које је лице, које се изручује, стекло извршењем кривичног дела или уновчавањем предмета који потичу од извршења кривичног дела.

(2) Ако изручење које би по овом уговору било дозвољено није могуће јер је лице које би требало изручити умрло или побегло, или га није могуће пронаћи на територији замољене државе, предаја предмета ће се и поред тога дозволити.

(3) Права замољене државе и трећих лица на предмете из става (1) овог члана остају недирнута. Ако постоје таква права, држава молиља ће предмете, по окончању поступка, што пре и бесплатно вратити замољеној држави. Ако наведена лица имају пребивалиште или боравиште на територији државе молиље, она предмете може њима непосредно предати, под условом да добије сагласност замољене државе.

Примена процесног права и обавештења

Члан 24.

(1) Ако овим уговором није другачије уређено на поступак у вези са изручењем и на притвор на територији замољене државе, примењују се прописи замољене државе.

(2) Ако се лице изручује ради кривичног гоњења, држава молиља ће обавестити замољену државу о исходу кривичног поступка и доставити јој правноснажну одлуку.

Транзит

Члан 25.

(1) Транзит лица које треба да изручи трећа држава једној од држава уговорница, преко територије друге државе уговорнице, биће одобрен на молбу која је упућена у складу са чланом 2. уговора, под условом да се не ради о политичком или војном кривичним делу, односно ако се не моли за транзит држављана замољене државе.

(2) Молба за транзит преко територије државе уговорнице треба да садржи све податке из члана 4. овог уговора.

(3) Без сагласности државе која је одобрила изручење траженог лица, држава уговорница преко чије територије се врши његов транзит не сме то лице да гони нити да према њему изврши кривичну санкцију због дела која су извршена пре транзита.

(4) Замољена држава ће у току транзита обезбедити да лице које се спроводи буде лишено слободе.

Члан 26.

(1) Ако је при извршењу изручења једно лице потребно превести из треће државе у државу уговорницу ваздушним путем, без међуслетања преко територије друге државе уговорнице, није потребно изричито одобрење државе уговорнице преко чије територије се лет обавља. Ту државу ће држава молиља унапред обавестити о постојању једне од исправа из тачке 3. члана 4. овог уговора као и да лице које се превози није држављанин државе уговорнице преко чије територије се обавља лет и да се не гони због политичког или војног кривичног дела.

(2) У случају непредвиђеног међуслетања на територију државе преко чије територије се обавља лет, обавештење из става (1) овог члана има иста дејства као и молба за притварање предвиђена у члану 15. овог уговора.

Трошкови

Члан 27.

(1) Трошкове изручења сноси држава уговорница, на чијој територији су настали.

(2) Трошкове транзита сноси држава молиља.

(3) Трошкове превоза авионом сноси држава која је такав превоз предложила.

Завршне одредбе

Члан 28.

Овај уговор не дира у обавезе које за државе уговорнице произилазе из мултилатералних уговора.

Члан 29.

Спорна питања у вези са применом овог уговора, државе уговорнице ће решавати дипломатским путем.

Члан 30.

(1) Овај уговор ступа на снагу првог дана следећег месеца након датума пријема последњег писаног обавештења, којим се државе уговорнице дипломатским путем међусобно обавештавају да су завршени унутрашњи правни поступци потребни за ступање на снагу Уговора.

(2) Уговор се закључује на неодређено време. Свака држава уговорница може писмено отказати Уговор дипломатским путем. Уговор престаје да важи шест месеци након пријема писаног обавештења о отказивању.

Овај уговор је сачињен на Брду код Крања, дана 15. априла 2011. године, у два оригинална примерка, сваки на српском и словеначком језику, при чему су оба текста подједнако веродостојна.

ЗА РЕПУБЛИКУ СРБИЈУ

ЗА РЕПУБЛИКУ СЛОВЕНИЈУ

Снежана Маловић

Алеш Залар

Члан 3.

Овај закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

О Б Р А З Л О Ж Е Њ Е

I. УСТАВНИ ОСНОВ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Уставни основ за доношење Закона о потврђивању Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу садржан је у члану 99. став 1. тачка 4. Устава Републике Србије према којој је у надлежности Народне скупштине да потврђује међународне уговоре кад је законом предвиђена обавеза њиховог потврђивања.

II. РАЗЛОЗИ ЗА ДОНОШЕЊЕ ЗАКОНА

Између Републике Србије и Републике Словеније не постоји билатерални уговор којим је регулисано изручење окривљених и осуђених лица. Закључењем Уговора створиће се услови за обавезнију и ефикаснију правну сарадњу између две земље када је у питању изручење окривљених и осуђених лица.

III. ОСНОВНИ ПРАВНИ ИНСТИТУТИ И ПОЈЕДИНАЧНА РЕШЕЊА

Члан 1. Закона прописује да се потврђује Уговор између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу потписан на Брду код Крања 15. априла 2011. године, у оригиналу на српском и словеначком језику.

Члан 2. Закона садржи текст Уговора између Републике Србије и Републике Словеније о изручењу, у оригиналу на српском језику.

Члан 3. Закона прописује ступање на снагу Закона тј. да Закон ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Међународни уговори”.

IV. ОЦЕНА ПОТРЕБЕ ФИНАНСИЈСКИХ СРЕДСТАВА ЗА СПРОВОЂЕЊЕ ЗАКОНА

За примену овог закона није потребно обезбедити додатна финансијска средства из буџета Републике Србије.